

Arrest

nr. 304 930 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 maart 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert de verzoekende partij thans dan ook het belang bij de door haar aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is haar uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar partner, de heer Z. K., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake haar partner (zaak met rolnummer 291 114) werd als volgt beschikt:

"1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 maart 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert de verzoekende partij thans dan ook het belang bij de door haar aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is haar uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. De verzoekende partij vreest bij terugkeer haar ex-partner en haar ex-schoonfamilie omwille van haar relatie met mevrouw M. D., haar huidige echtgenote. De broers en vader van haar ex-partner hebben haar en haar echtgenote bedreigd en fysiek aangevallen waardoor zij hun ongeborn kind verloren, zo verklaart de verzoekende partij. Zij vreest voor de veiligheid van haar zoon omwille van de erfenis. Tevens verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar huidige schoonfamilie en meer in het bijzonder haar huidige schoonbroer te vrezen, de broer van mevrouw M. D., omdat hij tegen het huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw M. D. gekant is.

4.1.1. In het licht van voormelde vrees geformuleerd door de verzoekende partij is het belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partij haar vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, aangeleverd door de commissaris-generaal, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Zij betwist in haar verzoekschrift slechts op algemene wijze dat adequate

bescherming in Georgië voorhanden is, doch hieruit blijkt niet dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. De verzoekende partij toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

De verzoekende partij verklaart dat de politie contactverboden uitschreef tegen leden van haar ex-schoonfamilie. Zij belde de politie telkens op na elk incident en, op enkele keren na, werd steeds een proces-verbaal opgesteld evenals een contactverbod (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 8, 10 en 11). Ook ten aanzien van de broer van haar huidige partner werden verschillende contactverboden uitgesproken (administratief dossier, vragenlijst, vraag 5). Niettegenstaande de verzoekende partij hiervan geen documenten voorlegde, blijkt uit haar verklaringen dan ook dat zij beroep kon doen op de Georgische autoriteiten, dat deze effectief handelden in haar belang en dat van haar echtgenote, en derhalve bij machte en willig zijn hen bescherming te bieden.

In de mate dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij de politiediensten effectief contacteerde en waar de verzoekende partij hekelt dat dit geen oplossing bood, blijkt hoe dan ook niet dat de verzoekende partij een verdere poging ondernam om bijkomende of andere bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen, noch zich hierover te informeren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 12). Dat de politie haar bedreigde, betreft slechts een blote bewering. Hoe dan ook maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk hiertegen bescherming te hebben gezocht of te hebben geïnformeerd naar de mogelijkheden daartoe. Naar de mening van de verzoekende partij hielp niets om haar tegen haar ex-schoonfamilie te beschermen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 11). Dergelijke algemene veronderstelling kan voormeld nalaten van de verzoekende partij niet goedpraten. Het betreft slechts een louter persoonlijk vermoeden dat op niets concreets is gesteund, minstens maakt zij niet aannemelijk concrete pogingen te hebben ondernomen tot het bekomen van of om te informeren naar bijkomende of andere bescherming. In haar verzoekschrift haalt zij aan alle mogelijke manieren te hebben uitgezocht om tot een oplossing te komen, doch zonder enige verdere concretisering waaruit deze zouden hebben bestaan. Zij hekelt dat door de commissaris-generaal niet wordt vermeld welke maatregelen zij dan wel kon nemen, doch gaat voorbij aan de uiteenzetting van de beschermingsmogelijkheden die voorhanden zijn in de bestreden beslissing. Hoe dan ook komt het haar toe aannemelijk te maken alle redelijk van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, waarin zij met haar algemeen betoog in haar verzoekschrift niet slaagt. Zij overtuigt niet dat in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. De Raad stipt hierbij nog aan dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De verzoekende partij verklaart over heel veel documenten te beschikken. Er werden processen-verbaal en contactverboden opgesteld, ook zou er een document zijn waaruit blijkt dat tot op heden de moeder van haar echtgenote wordt geïntimideerd of bedreigd en/of documenten die zijn uitgereikt door de politie voor de moeder van haar echtgenote (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 8, 10 en 11 en administratief dossier, vragenlijst, vraag 5). Hoewel de verzoekende partij aangaf documenten te bezorgen, werden deze niet overgemaakt. Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat dit haar niet kan worden verweten, werpt geen ander licht op de vaststelling dat voormelde documenten niet voorliggen.

Betreffende het voorgelegde medisch attest kan nog worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt door wie en onder welke omstandigheden de verzoekende partij haar echtgenote zou zijn aangevallen. Hieruit blijkt evenmin dat van haar redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij (opnieuw) een beroep doet op de Georgische overheid.

Gelet op het voorgaande, overtuigt de verzoekende partij niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar (opnieuw) hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4.1.3. Betreffende de familie van haar huidige echtgenote, meer bepaald haar schoonbroer, antwoordt de verzoekende partij op de vraag naar een concrete vrees dat haar schoonbroer met een vork in de hand van haar echtgenote heeft gestoken, maar dat zij zeker is dat hij hen niets zal aandoen. De verzoekende partij haalt dan ook geen gegronde vrees aan in de zin van de Vluchtelingenconventie.

4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangebrachte landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

4.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengt de verzoekende partij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

4.4. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer

ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 291 114 en 291 110 (volgnr. 15) worden met akkoord van beide partijen samen opgeroepen en samen behandeld.

De voorzitter wijst erop dat Georgië niet langer figureert op de lijst van veilige landen van herkomst en dat de beroepen daarom zullen worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, zoals ook werd aangegeven in de beschikkingen waaromtrent verzoekers hebben gevraagd om te worden gehoord. Verzoekers menen dat hieromtrent procedurele bezwaren rijzen: met name heeft de verwerende partij hun beschermingsverzoeken onderzocht vanuit het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’ dat niet langer geldt. Het vermoeden kan volgens verzoekers niet langer worden weerlegd, wat betekent dat de Raad het volledige onderzoek moet hernemen. Zij wijzen er evenwel op dat de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertrokken vanuit het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’ en dat de Raad onvoldoende informatie heeft om deze verzoeken thans nuttig te kunnen beoordelen in het licht van voormelde artikelen 48/3 en 48/4. Verder wijzen zij op een ander procedureel probleem, met name de verkorte termijnen die worden gehanteerd. Zij voelen zich miskend in hun rechten van verdediging en stellen dat er aanleiding is om de bestreden beslissingen te vernietigen en hun zaken terug te sturen naar de verwerende partij voor een nieuw onderzoek. Verzoekers betogen dat hun beschermingsverzoeken door de verwerende partij werden behandeld in de optiek ‘veilig land van herkomst’, terwijl Georgië actueel niet meer wordt beschouwd als een dergelijk land. Dit procedureel probleem rechtvaardigt volgens hen een vernietiging van de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij hun zaak opnieuw en grondiger kan onderzoeken in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Voor wat de grond van hun zaak betreft, stellen verzoekers dat geen rekening werd gehouden met hun specifieke situatie. Zij waren in hun land van herkomst verwikkeld in een familiaal conflict waarbij verzoeksters familie en haar ex-echtgenoot hun relatie beschouwen als een schande die de eer van de familie bekladt, reden waarom zij uit zijn op eerwraak. Voor dit probleem hebben verzoekers wel degelijk bescherming gezocht bij hun nationale autoriteiten, die een contactverbod hebben opgelegd aan twee (voormalige) familieleden dat echter dode letter is gebleven. Aldus is er in hun land van herkomst hoogstens een theoretische vorm van rechtsbescherming voorhanden. Besluitend stellen verzoekers dat er minstens aanleiding is tot een vernietiging van de bestreden beslissingen, dit om de uiteengezette redenen van zowel procedurele als inhoudelijke aard.”

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen,

feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punt 118).

In tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden in haar betoog ter terechtzitting, kon de Raad dan ook nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partij aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 18 oktober 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure in haar specifieke situatie.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 15 februari 2023 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden ter terechtzitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partij aan bod. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. De verzoekende partij laat verder na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de Raad onvoldoende informatie heeft om deze verzoeken thans nuttig te kunnen beoordelen in het licht van voormelde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds aangeduid in punt 4 van de beschikking, blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die door haar partner (d.i. haar echtgenoot), de heer Z. K., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Uit de gronden van de beschikking blijkt verder dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen en die van haar partner uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner niet

aantonen dat in hun individueel geval geen overheids-bescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de verklaringen die de verzoekende partij en haar partner hebben afgelegd. Voorts wordt betreffende de (schoon)broer vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner geen gegronde vrees aanhalen in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Waar zij tijdens de terechtzitting slechts in algemene bewoordingen voorhoudt dat er geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de door haar aangehaalde problemen omdat het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte is gebruikt en/of omdat dit vermoeden niet langer geldt, gaat de verzoekende partij voorbij aan de onderbouwde en concrete bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, met name dat zij in haar land van herkomst verwikkeld was in een familiaal conflict waarbij de familie van de verzoekende partij en de familie van de ex-partner van haar partner hun relatie beschouwen als een schande die de eer van de familie bekladt, reden waarom zij uit zijn op eerwraak. In de voormelde beschikking wordt in punt 4.1.2. verwezen naar de verschillende contactverboden die werden opgelegd, niet alleen ten aanzien van leden van de ex-schoonfamilie van de partner van verzoekende partij maar ook ten aanzien van de broer van de verzoekende partij. Er wordt hierbij geduid dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en haar partner blijkt dat zij een beroep konden doen op de Georgische autoriteiten, dat deze effectief handelden in haar belang en dat van haar partner, en derhalve bij machte en willig zijn hen bescherming te bieden. Waar de verzoekende partij thans wederom het standpunt inneemt dat de opgelegde contactverboden dode letter bleven en er hoogstens een theoretische vorm van rechtsbescherming voorhanden is, gaat zij voorbij aan de pertinente vaststelling dat hoe dan ook niet blijkt dat zij en haar partner een verdere poging ondernamen om bijkomende of andere bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen, noch om zich hierover te informeren. Uit een eenvoudige lezing van de gronden van voormelde beschikking blijkt tevens dat omstandig wordt geduid om welke redenen de verschoningspogingen voor dat gebrek aan handelingen niet kunnen worden aanvaard. Tevens wordt uiteengezet dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij zonder meer voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking, laat staan dat zij dienstige concrete argumenten aanreikt die hier afbreuk aan kunnen doen. Zij toont ook thans niet aan alle redelijk van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, noch overtuigt zij dat in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. De overige gronden van de beschikking laat de verzoekende partij onverlet, minstens slaagt zij er niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan kunnen doen zodat deze onverminderd overeind blijven.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de door de verzoekende partij aangehaalde problemen. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kan de verzoekende partij evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen die de verzoekende partij en haar partner hebben afgelegd, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië, die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheids-bescherming en algemeen te stellen dat er onvoldoende informatie is om te oordelen, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet in concreto aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op wat wordt vastgesteld in voormelde beschikking, laat staan dat zij concretiseert welke informatie ontbreekt om te kunnen oordelen (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij wijst voorts op een ander procedureel probleem, met name de verkorte termijnen die worden gehanteerd.

Met toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij in de in die bepaling vermelde gevallen *“een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure*

behandelen". In die gevallen geldt een beslissingstermijn van 15 werkdagen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedraagt de termijn om tegen dergelijke beslissing beroep aan te tekenen bij de Raad 10 dagen, dit in plaats van de gewone beroepstermijn van 30 dagen. De voornoemde beslissingstermijn van 15 dagen is een termijn van orde waarvan de overschrijding enkel tot gevolg heeft dat niet meer de verkorte doch de gewone beroepstermijn van 30 dagen van toepassing is.

In de mate dat verzoekende partij met haar betoog aldus doelt op de termijn van 15 werkdagen na overmaking van het beschermingsverzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, die niet werd gerespecteerd, wordt bijgevolg benadrukt dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen wordt overschreden. Het overschrijden van de beslissingstermijn heeft louter en alleen tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, maar tot 30 dagen wordt verlengd, zodat de gewone beroepstermijn geldt.

De verzoekende partij toont verder niet in concreto aan op welke wijze of in welke mate zij benadeeld is door de eventuele toepassing van een versnelde procedure, quod non in casu. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt immers dat het beschermingsverzoek op 5 januari 2023 werd overgemaakt door de DVZ, maar dat de bestreden beslissing pas op 23 maart 2023 werd genomen, ruim buiten de beslissingstermijn van 15 werkdagen.

Hoewel de verwerende partij de toepassing had aangekondigd van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, werd er de facto geen versnelde procedure toegepast en was een verkorte beroepstermijn dan ook niet van toepassing. Dat in de kennisgeving van de bestreden beslissing onder meer vermelding wordt gemaakt van een beroepstermijn van 10 dagen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien genoot zij door de verlengde beroepstermijn langer bescherming tegen de vervolging waarvoor zij verklaart te vrezen evenals van een langere termijn om haar grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift alsnog werd opgesteld is dan ook geheel te wijten aan het feit dat haar advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een "versnelde" procedure zou zijn toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, niet wegneemt dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat *"volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116). Hoe dan ook heeft de Raad, ten gevolge van het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing, het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden beoordeeld op basis van een andere rechtsgrond, zoals te lezen staat in voormelde beschikking, en met eerbiediging van de rechten van verdediging. Waar de verzoekende partij nog de mening is toegedaan dat zij eveneens verstoken zou blijven van een aantal procedurele garanties nu het duidelijk is dat het onderzoek binnen het kader van de versnelde procedure van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet gebeurde, maakt zij haar grief niet concreet en is deze dan ook niet dienstig.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting, via haar advocaat, het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat het vermoeden van 'veilig land van herkomst' niet langer geldt en de rechten van verdediging worden geschonden, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen wordt uiteengezet in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting, via haar advocaat, heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde

beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen en haar zaak terug te sturen naar de verwerende partij voor een nieuw onderzoek.

4.4. Volledigheidshalve wordt eveneens gewezen op het arrest van 16 april 2024 met nummer 304 929, geveld in de zaak met rolnummer 291 114 betreffende de verzoekende partij haar partner, de heer Z. K., waarbij ook hij niet als vluchteling wordt erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES